

Фабрицио Силеи

Мистерии от Замъка на страха

НОЩТА НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Илюстрации Едуин Ремрев

Издаелство „Фют“

IL GASTELLO DELLA PAURA

La notte della vendetta

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2018 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Fabrizio Silei

Illustrations by Edwin Rhemrev/ComicHouse.nl.

Introduction and epilogue by Pierdomenico Baccalario

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: Un gioco pericoloso

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

МИСТЕРИИ ОТ ЗАМЪКА НА СТРАХА

Нощта на отмъщението

Текст Фабрицио Силеи

Илюстрации Едуин Ремрев

© Издателство „Фюм“, 2018

Превод Евдокия Златарова

Редактор Екатерина Латева

Коректор Розалина Палазова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-346-8

Скъпи мои злочестни гости,

Ако някой ви е препоръчал да дойдете на екскурзия в Тъмната долина, трябва да знаете, че си е направил доста зловеща шега!

Доколкото помня, по тези места никой не е виждал слънчев ден – само мрачно небе, гръмотевици, свистящи вятър и поройни дъждове, които край нямат. Ако обаче, както виждам, вече сте тръгнали, не ви остава нищо друго, освен да извървите до края Пътя на призраците, да прекосите Блатото на блуждаещите светлини и от там – през лабиринт от хрусталаци, да стигнете най-после до Замъка на страха.

Естествено, това не е истинското му име,
но жителите на Тъмната долина го наричат
така, откакто неговите собственици –
всички до един, измрели при ужасни
обстоятелства. Останахме само аз –
икономът Алфред, и този негодник –
гарванът Пърси, който ми пречи да въведа
поне малко ред в тези шкафове.

Къи, проклетнико! И пусни тази перука!
Пусни я, де! Направо я разпердушини!

Най-после! Горката перука пльосна върху
дивана в стил Луи XVI – от тези, които се
разпадат само като ги погледнеш.

Познавам добре този диван, както
познавам добре и тази перука.
Сега ще я изтупам от праха и ще я наглася
на манекена заедно с шапката и синия
костюм с дантелената яка. Всички те са
принадлежали на стария граф на Касъл Рок
и след като замъкът бил продаден,
са донесени тук от неизвестен гост.
Заедно с перуката е оставил и това
смачкано тефтерче, в което е нарисувал...

Не е нужно да грачиш, Пърси! Мога и сам
да видя, че това е черно лале.

Черно лале... Замък, обявен за продажба...
Една стара история – от тези, които е
по-добре да се държат в нафталин и да не се
вадят.

Какъв ден беше? Двайсет и трети, ако не
се лъжа...

Беше студено, нали, Пърси? Многоооо
студено. Макар да беше август.

Дори и той, дори и Хенри – най-добрият ми приятел, не искаше да повярва на онова, което ми се случи през ваканцията това лято.

След часа по физическо гвамата с него седяхме край изрището, гъвчехме сандвичи и аз му разказах историята от край до край. Заклех се няколко пъти, кръстосах пръсти и даже ги целунах, но Хенри така се закикоти, че започна да се търкаля по земята и едва чувах какви ги говори: бил съм сънувал много интересна история, а дали не съм си я измислил, а защо не я напиша, щяла да излезе хубава книга на ужасите...

– Ама истина е! – обидено викнах аз. – Това наистина ми се случи!

Той ме погледна, като все още се кускаше

с пълна уста, а после започна да кашля заради една троха от сандвича, която беше попаднала в кривото му гърло. Пожелах му да се задави, толкова ме ядоса!

През това време над игрището бяха нависнали тежки буреносни облаци и по червената настилка на пустата закана големи капки дъжд, но аз изобщо не ги забелязвах.

– Нищо не разбираш! – креснах грубо и хукнах към съблекалнята, оставяйки Хенри да се търкаля по земята от смях и да се дави от трохата.

Опитах се да разкажа и на Ванеса, защото казват, че момичетата са по-отзивчиви. Ванеса щеше да ми повярва. Но в края на разказа ми тя ме загледа подозрително и заяви, че не разбира защо разказвам такива истории точно на нея, че не вярва на нито една моя дума и че ако си въобразявам, че ще я уплаша, то със сигурност съм глупак, който си губи времето.

Единственият човек, с когото бих могъл да говоря за онази страшна нощ, е сестра ми Вирджиния, защото тогава тя беше с мен. Но Вирджиния отказва да разговаряме за това. Казва, че повече не иска да мисли за случилото се, че не иска да си го спомня,

че всяка нощ се будела, плувнала в пот от кошмарни сънища. Исква просто да забрави, защото иначе ще полудее. За да продължи да живее спокойно, ще се опита да си внуши, че всичко е било само един страшен сън, който е свършил.

Но аз, по дяволите, изобщо не съм съгласен. От години си мечтаех за истинско приключение и сега, когато го преживях и почти не умрях от страх, не мога да го разкажа, защото никои не ми вярва.

А като за капак, Ванеса или Хенри явно бяха споделили историята ми (големи приятели, няма що), защото вчера червенокосият Чарли и неговата банда ми препречиха пътя в коридора и започнаха да крещат, като размахваха ръце:

– Уууу! Уууууу!

Блещеха се като зомбита* и каквито бяха огромни, ме блъскаха и ме притискаха към стената. Не можех да се защитя.

За щастие, от кабинета в дъното на коридора излезе директорът, който беше чул крясъците, и нападателят ми се изпариха.

– Добре ли си, момче? – попита ме той.

*Зомби – съживен по магически начин мъртвец, лишен от собствена воля (бел. прев.)

Чувствах се толкова унижен, че замалко да се разплача. После разказах и на него историята със замъка, с риск да ме помисли за... Мисля, че ме разбрахте.

Едно е сигурно: ако не споделя всичко с някого от край до край, ще започна да крещя. Затова ще разкажа всичко в тази пожълтяла тетрадка. След това може и да я хвърля на боклука, но сега имам нужда да опиша всяка подробност като в таен момичешки дневник, обсипан с розови сърчица и заключен с пластмасово катинарче.

Ще го разкажа, както би го направил граф Монте Кристо, затворен сам в килията си. Ще го разкажа, както заслужава да бъде разказано едно невероятно приключение!

Вижте сега как стана всичко и се опитайте да се поставите на моето място и да ме разберете. Аз съм на десет години, сестра ми – на четиринайсет, а родителите ни това лято празнуваха двайсет години брак. Очаквахме, че ще искат да го отбележат по така и ще измислят нещо специално – ваканция на морето, екскурзия до Лондон или Париж, или кой знае какво... А те ни изненадаха със странната си идея за обиколка из стари замъци и имена.

Само като го споменаха, едва не умрях на място. И бях прав. Четири дни след началото на пътешествието, след като посетихме поредния замък, след като изкачихме поредните безкрайни каменни стъпала и оби-